

**UPUTSTVO 1999/44/EZ EVROPSKOG PARLAMENTA I SAVETA od 25.05.1999 o
određenim aspektima prodaje robe široke potrošnje i pratećim garancijama**

EVROPSKI PARLAMENT I SAVET EVROPSKE UNIJE,

imajući u vidu Ugovor o osnivanju Evropske ekonomske zajednice, i posebno njegov član 95, imajući u vidu predlog Komisije¹, imajući u vidu mišljenje Ekonomskog i socijalnog komiteta², postupajući prema proceduri predviđenoj u članu 251 Ugovora, u svetlu zajedničkog teksta kojeg je odobrio Odbor za usaglašavanje, 18. maja 1999. godine,³

(1) imajući u vidu da član 153(1) i (3) Ugovora predviđa da Zajednica treba da doprinese dostizanju višeg nivoa zaštite potrošača putem mera koje će usvojiti shodno članu 95 Ugovora;

(2) imajući u vidu da unutrašnje tržište obuhvata područje bez unutrašnjih granica gde je garantovan slobodan protok robe, ljudi, usluga i kapitala; imajući u vidu da se slobodan promet robe ne tiče samo pravnih poslova lica koja obavljaju određenu delatnost već i poslova pojednaca; imajući u vidu da bi potrošači koji žive u jednoj državi članici trebalo da uživaju pravo kupovine dobara na teritoriji druge države članice na osnovu jednoobraznog minimalnog skupa objektivnih pravila koja uređuju prodaju robe široke potrošnje;

(3) imajući u vidu da se zakoni država članica o prodaji robe široke potrošnje ne podudaraju što ima za posledicu različitost nacionalnih tržišta robe široke potrošnje od zemlje do zemlje i mogućnost da se naruši konkurencija među prodavacima;

(4) imajući u vidu da potrošači koji žele da uživaju u prednostima velikog tržišta tako što će kupovati robu u državama članicama van države svog prebivališta imaju ključnu ulogu u oblikovanju unutrašnjeg tržišta; imajući u vidu da je potrebno sprečiti ponovno veštačko uspostavljanje granica i podelu tržišta; imajući u vidu da su nove komunikacione tehnologije znatno povećale broj opcija na raspolaganju potrošačima tako što su omogućile neposredan pristup distribucionim sistemima drugih država članica i trećih zemalja; imajući u vidu da bi razvoj prodaje robe putem novih komunikacionih tehnologija na daljinu mogao da bude usporen u odsustvu minimalne harmonizacije pravila koja uređuju prodaju robe široke potrošnje;

(5) imajući u vidu da će izrada minimalnih zajedničkih pravila potrošačkog prava, koja bi važila bez obzira na to gde je roba kupljena unutar Zajednice, osnažiti poverenje potrošača i omogućiti im da bolje iskoriste prednosti unutrašnjeg tržišta;

(6) imajući u vidu da je nesaobraznost robe s onim što je ugovoreno izvor najvećeg broja poteškoća i uzrok najvećeg broja sporova potrošača sa prodavcima; imajući u vidu da je zbog toga uputno međusobno približiti nacionalne propise kojima se uređuje prodaja robe široke potrošnje, pri čemu se ne bi menjale odredbe i načela nacionalnih propisa vezanih za ugovornu i vanugovornu odgovornost;

(7) imajući u vidu da roba mora, pre svega, da bude saobrazna ugovornoj specifikaciji; imajući u vidu da se princip saobraznosti ugovoru može smatrati zajedničkim elementom različitih nacionalnih pravnih tradicija; imajući u vidu da pojedine nacionalne pravne tradicije ne dozvoljavaju oslanjanje isključivo na ovaj princip kada je u pitanju obezbeđivanje minimalnog nivoa zaštite potrošača; imajući u vidu da u takvim pravnim sistemima dodatne nacionalne odredbe mogu biti od koristi da bi se potrošači zaštitili u slučaju da ugovor ne sadrži posebne odredbe ili da ugovor sadrži posebne odredbe kojima se posredno ili neposredno isključuju ili

¹ Službeni list broj C 307 od 16.10.1996, strana 8 i Službeni list broj C 148 od 14.05.1998, strana 12

² Službeni list broj C 66 od 03.03.1997, strana 5

³ Mišljenje Evropskog parlamenta od 10.03.1998 (Službeni list broj C 104 od 06.04.1998, strana 30), Zajednički stav Saveta od 24.09.1998 (Službeni list broj C 333 od 30.10.1998, strana 46) i Odluka Evropskog parlamenta od 17.12.1998 (Službeni list broj C 98 od 09.04.1999, strana 226). Odluka Evropskog parlamenta od 05.05.1999. Odluka Saveta od 17.05.1999.

ograničavaju prava potrošača pa koje, u meri u kojoj se ta prava zasnivaju na ovom uputstvu, nisu obavezujuće za potrošače;

(8) imajući u vidu da bi bilo korisno da se uvede oboriva pretpostavka saobraznosti robe onome što je ugovoreno koja bi se odnosila na uobičajene situacije, a u cilju olakšavanja primene principa saobraznosti isporučene robe ugovoru; imajući u vidu da ta pretpostavka ne ograničava načelo slobode ugovaranja; imajući u vidu da se u nedostatku posebnih ugovornih odredaba, kao i tamo gde se primenjuje klauzula minimalne zaštite, mogu koristiti elementi pretpostavke radi utvrđivanja nesaobraznosti robe onome što je ugovoreno; imajući u vidu da kvalitet i učinak koje potrošači mogu razumno da očekuju zavise, između ostalog, od toga da li je u pitanju nova ili polovna roba; imajući u vidu da se elementi za zasnivanje pretpostavke zahtevaju kumulativno; imajući u vidu da u slučaju da okolnosti učine bilo koji pojedini element pretpostavke očigledno neprikladnim preostali elementi će i dalje nastaviti da se primenjuju;

(9) imajući u vidu da prodavac treba direktno da odgovara potrošaču za usklađenost isporučenih dobara sa ugovorom; imajući u vidu da je ovo tradicionalno rešenje sadržano u pravnim porecima država članica; imajući u vidu da potrošač, svejedno, treba da uživa pravo da, u skladu s nacionalnim propisima, ulaže pravna sredstva protiv proizvođača, prethodnog prodavca u istom nizu ugovora ili bilo kog posrednika, osim u slučaju da se odrekao tog prava; imajući u vidu da se ovo uputstvo ne dotiče načela slobode ugovaranja između prodavca, proizvođača, prethodnog prodavca ili bilo kog drugog posrednika, imajući u vidu da pravila koja uređuju protiv koga i kako prodavac može ulagati pravna sredstva treba da budu utvrđena nacionalnim propisima;

(10) imajući u vidu da, u slučaju nesaobraznosti isporučene robe ugovoru, potrošač treba da bude ovlašćen da zahteva da se roba koja mu je isporučena bez naknade saobrazi ugovoru tako što će izabrati između popravke i zamene, ili, ako popravka ili zamena ne uspeju, imati pravo na sniženje cene ili raskid ugovora;

(11) imajući u vidu da potrošač na prvom mestu ima pravo da zahteva od prodavca popravku ili zamenu dobara, osim u slučaju da su ove opcije nemoguće ili nesrazmerne; imajući u vidu da pitanje nesrazmernosti neke opcije treba da bude objektivno utvrđeno; imajući u vidu da je opcija nesrazmerna ukoliko bi, u poređenju sa drugim sredstvima, nametala nesrazmerne troškove; imajući u vidu da je za određivanje nesrazmernosti troškova po pojedinoj opciji odlučujuće da su troškovi značajno viši u odnosu na drugu opciju;

(12) imajući u vidu da u slučajevima nesaobraznosti isporučene robe ugovoru prodavac može uvek da ponudi potrošaču bilo koju raspoloživu opciju, putem poravnjanja; imajući u vidu da je na potrošaču da odluči da li će prihvatiti ili odbiti ovaj predlog;

(13) imajući u vidu da bi, u cilju omogućavanja potrošačima da iskoriste prednosti unutrašnjeg tržišta i kupuju robu široke potrošnje u drugim državama članicama, trebalo preporučiti da, u interesu potrošača, proizvođači robe koja je plasirana na tržište u nekoliko država članica svojim proizvodima pridodaju listu s bar jednom adresom za kontakte u svakoj državi članici gde se proizvod nudi;

(14) imajući u vidu da odredbe ovog uputstva o vremenu isporuke ne znače da države članice moraju da izmene svoja pravila o prelasku rizika;

(15) imajući u vidu da države članice mogu da predvide da svaka vrste naknade potrošačima može biti umanjena za iznos koristi od robe koju je potrošač ostvario od momenta isporuke; imajući u vidu da detaljnije odredbe kojima se omogućava raskid ugovora mogu biti uređene nacionalnim propisima;

(16) imajući u vidu da specifična priroda polovnih dobara čini njihovu zamenu praktično nemogućom; imajući u vidu da, stoga, pravo potrošača na zamenu generalno nije raspoloživo kod ovih dobara; imajući u vidu da kod ovih dobara države članice mogu da dozvole ugovornim stranama da ugovore kraći period odgovornosti;

(17) imajući u vidu da je primereno vremenski ograničiti period tokom kog je prodavac odgovoran za nesaobraznost isporučene robe onome što je ugovoreno, ako je ta nesaobraznost postojala u vreme isporuke; imajući u vidu da i države članice mogu da predvide ograničenje

perioda tokom kog potrošači mogu istaći svoja prava, pod uslovom da taj period nije kraći od dve godine od isporuke; imajući u vidu da tamo gde se po nacionalnim propisima rok zastarelosti ne počinje da teče od isporuke robe, do zastarevanja potrošačevog potraživanja ne može doći pre isteka dve godine od isporuke;

(18) imajući u vidu da države članice mogu, kada je to potrebno i u skladu sa njihovim unutrašnjim pravom, da predvide zastoj ili prekid roka u kome se mora ispoljiti nesaobraznost isporučene robe, kao i prekid ili zastoj zastarelosti, a u slučajevima popravke ili zamene isporučene robe ili u slučaju pregovora između prodavca i potrošača u cilju postizanja njihovog prijateljskog poravnanja;

(19) imajući u vidu da bi državama članicama trebalo omogućiti da postave rok u kome potrošač mora da obavesti prodavca o nesaobraznosti isporučene robe onome što je ugovoreno; imajući u vidu da države članice mogu da pruže viši nivo zaštite potrošača time što neće propisati ovu obavezu potrošača; imajući u vidu da u svakom slučaju potrošači širom Zajednice treba da imaju bar dva meseca da obaveste prodavca o postojanju nesaobraznosti isporučene robe ugovoru;

(20) imajući u vidu da države članice treba da vode računa da rok u kome potrošač mora da obavesti prodavca o nesaobraznosti isporučene robe ne stavlja potrošača u nepovoljniji položaj u slučaju prekogranične kupovine; imajući u vidu da države članice treba da izveste Komisiju o sprovođenju ove odredbe; imajući u vidu da Komisija treba da prati posledice koje na potrošače i unutrašnje tržište ostavlja način na koji se ova odredba sprovodi; imajući u vidu da bi informacije o sprovođenju ove odredbe od strane jedne države članice trebalo da budu dostupne drugim državama članicama i potrošačima i organizacijama potrošača širom Zajednice; imajući u vidu da bi pregled stanja u svim državama članicama stoga trebalo da bude objavljen u Službenom listu Evropskih zajednica;

(21) imajući u vidu da je, kad su u pitanju pojedine vrste robe, trenutna praksa da prodavci i proizvođači nude garancije na robu u slučaju bilo kakvog nedostatka uočenog u o toku određenog perioda; imajući u vidu da ovakva praksa može stimulisati konkurenciju; imajući u vidu da ove garancije ne bi smele da dovode potrošače u zabludu iako one predstavljaju legitimno marketinško sredstvo; imajući u vidu da bi potrošači trebalo da budu zaštićeni od dovođenja u zabludu pa, stoga, garancije treba da sadrže određene informacije uključujući i izjavu da garancija ne utiče na prava koja su potrošačima garantovana zakonom;

(22) imajući u vidu da se prava koja su garantovana potrošačima ne mogu sporazumno ograničiti ili ukinuti; imajući u vidu da ovaj princip treba da se primenjuje i na odredbe koje ukazuju na to da je potrošač bio svestan nesaobraznosti isporučene robe ugovoru koja je postojala u momentu zaključenja ugovora; imajući u vidu da priznata zaštita potrošača zasnovana na ovom uputstvu ne bi trebalo da bude umanjena time što je kao merodavno pravo za ugovor izabrano pravo države nečlanice;

(23) imajući u vidu da propisi i sudska praksa država članica u ovoj oblasti ukazuju na porast interesovanja da se obezbedi viši nivo zaštite potrošača; imajući u vidu da, u svetlu ovakvog trenda i na osnovu iskustava stečenih primenom ovog uputstva, može postati neophodno da se uredi dalekosežniji oblik harmonizacije, naročito u pogledu neposredne odgovornosti proizvođača za nedostatke proizvoda koji mu se mogu pripisati;

(24) imajući u vidu da državama članicama treba ostaviti mogućnost da usvoje ili održe na snazi strože odredbe kojima se reguliše materija uređena ovim uputstvom da bi obezbedile viši nivo zaštite potrošača;

(25) imajući u vidu da, prema Preporuci Komisije od 30.05.1998 o principima koji se primenjuju na tela odgovorna za vansudsko rešavanje potrošačkih sporova⁴, države članice mogu da ustanove tela koja će obezbediti nepristrasno i efikasno rešavanje po prigovorima u unutrašnjem i prekograničnom kontekstu i koje će potrošači moći da koriste kao medijatore;

⁴ Službeni list broj L 115 od 17.04.1998, strana 31

(26) imajući u vidu da je primereno, u cilju zaštite kolektivnih interesa potrošača, uneti ovo uputstvo u listu uputstava iz Aneksa Uputstva 98/27/EZ Evropskog parlamenta i Saveta od 19.05.1998 o sudskim nalogima za zaštitu interesa potrošača,⁵

USVOJILI SU OVO UPUTSTVO:

Član 1.

Područje primene i određivanje pojmova

1. Svrha ovog uputstva je usklađivanje zakona, uredbi i upravnih propisa država članica o izvesnim aspektima prodaje robe široke potrošnje i pratećim garancijama, kako bi se obezbedio jednoobrazni minimalni nivo zaštite potrošača na unutrašnjem tržištu.

2. Za potrebe ovog uputstva:

(a) *potrošač*: znači svako fizičko lice koje u ugovorima na koje se odnosi ovo uputstvo nastupa u svrhe koje nisu u vezi s njegovom poslovnom delatnošću ili profesijom;

(b) *roba široke potrošnje*: označava svaku pokretnu telesnu stvar osim:

- stvari prodatih u izvršnom postupku ili na drugi način po sili zakona,
- vode i gasa kada nisu stavljeni u prodaju u ograničenom obimu ili utvrđenoj količini,
- elektirične energije;

(c) *prodavac*: označava bilo koje fizičko ili pravno lice koje prodaje robu široke potrošnje u okviru svoje poslovne delatnosti ili profesije;

(d) *proizvođač*: označava proizvođača robe široke potrošnje, uvoznika robe široke potrošnje na teritoriju Zajednice ili drugo lice koje se predstavlja kao proizvođač tako što stavlja svoje ime, robni žig ili drugi karakterističan znak na robu široke potrošnje;

(e) *garancija*: označava obavezu prodavca ili proizvođača prema potrošaču, koja je preuzeta bez dodatne naknade, da vrati cenu, izvrši zamenu ili poravku, ili da na drugi način postupi s robom široke potrošnje, u slučaju da roba ne odgovara specifikaciji koja je data u garantnoj izjavi ili u oglasu koji se na tu robu odnosio;

(f) *popravka*: u slučaju nesaobraznosti isporučene robe onome što je ugovoreno, označava saobražavanje takve robe ugovoru o prodaji.

3. Države članice mogu da predvide da izraz „roba široke potrošnje“ ne obuhvata polovne proizvode koji se prodaju na javnim aukcijama na kojima potrošači mogu lično da učestvuju.

4. Ugovori o isporuci buduće robe široke potrošnje, to jest robe koju tek treba proizvesti, za potrebe ovog uputstva se smatraju ugovorima o prodaji.

Član 2.

Saobraznost ugovoru

1. Prodavac mora da isporuči potrošaču robu koja je saobrazna ugovoru o prodaji.

2. Pretpostavka je da je roba široke potrošnje saobrazna ugovoru ako:

(a) odgovara opisu koji je dao prodavac i ima kvalitete robe koju je prodavac pokazao potrošaču kao uzorak ili model;

(b) odgovara posebnoj nameni za koju je potrošač nabavlja, koju je potrošač stavio do znanja prodavcu i s kojom se prodavac saglasio;

(c) odgovara nameni za koju se roba te vrste redovno koristi;

(d) ima kvalitete i učinak koji su uobičajeni i koje potrošač može razumno da očekuje od robe te vrste, s obzirom na prirodu robe i imajući u vidu ono što je prodavac javno tvrdio o njenim posebnim obeležjima, a naročito prilikom oglašavanja ili na etiketama koje su stavljene na robu.

3. Za potrebe ovog člana se smatra da roba nije nesaobrazna onome što je ugovoreno ako je u momentu zaključenja ugovora potrošač bio svestan ili je morao biti svestan nesaobraznosti, ili ako izvor nesaobraznosti leži u materijalima koje je isporučio potrošač.

4. Prodavac neće biti vezan javnim tvrdnjama na koje se odnosi član 2(d) ukoliko:

⁵ Službeni list broj L 166 od 11.06.1998, strana 51

- dokaže da nije znao niti je mogao da zna za javno izrečenu tvrdnju o kojoj je reč,
- dokaže da je javno izrečena tvrdnja ispravljena do časa zaključenja ugovora, ili
- dokaže da javno izrečena tvrdnja nije mogla da utiče na formiranje odluke o kupovini robe široke potrošnje.

5. Bilo kakva nesaobraznost koja je posledica neispravne instalacije robe široke potrošnje smatra se nedostatkom saobraznosti same robe, ukoliko instaliranje predstavlja deo ugovora o prodaji dobara i ako je izvršeno od strane prodavca ili pod njegovim nadzorom. Ovo važi i ako je proizvod bio namenjen za instalaciju od strane potrošača pa ga je potrošač instalirao, ali je pogrešna instalacija posledica nedostataka u uputstvu za instaliranje.

Član 3.

Prava potrošača

1. Prodavac odgovara potrošaču za svaki nedostatak saobraznosti koji postoji u momentu isporuke robe.

2. U slučaju nesaobraznosti, potrošač ima pravo da zahteva da se roba besplatno saobrazni onome što je ugovoreno putem popravke ili zamene u skladu sa stavom 3, ili da zahteva srazmerno smanjenje cene ili da raskine ugovor, u skladu sa stavovima 5 i 6.

3. Na prvom mestu, potrošač može da zahteva od prodavca da popravi ili da zameni robu, u oba slučaja besplatno, osim u slučaju da je to nemoguće ili neprimereno.

Smatra se da je potrošač istakao neprimereni zahtev povodom nesaobraznosti robe, ako je taj zahtev nerazuman u poređenju sa drugim zahtevom koji je potrošač mogao da istakne, kada se uzme u obzir:

- vrednost koju bi roba imala da je saobrazna ugovoru,
- značaj nesaobraznosti robe onome što je ugovoreno, i
- da li se drugi zahtev mogao ispuniti bez značajnijih nepogodnosti za potrošača.

Svaka popravka ili zamena se mora izvršiti u razumnom roku i bez značajnijih nepogodnosti po potrošača uzimajući u obzir prirodu robe i svrhu zbog koje ju je potrošač nabavio.

4. Termin „besplatno“ iz stavova 2 i 3 znači da se potrošaču ne mogu staviti na teret troškovi koji su neophodni da bi se roba saobrazila ugovoru, a posebno troškovi isporuke, rada i materijala.

5. Potrošač može da zahteva srazmerno smanjenje cene ili da raskine ugovor ako:

- potrošač nema pravo na popravku ili zamenu, ili
- prodavac nije izvršio zamenu ili popravku u razumnom roku, ili
- prodavac izvršio zamenu ili popravku bez značajnih nepogodnosti po potrošača.

6. Potrošač nema prava da raskine ugovor ako je nesaobraznost neznatna.

Član 4.

Pravo na regres

U slučaju da krajnji prodavac odgovara potrošaču za nesaobraznost robe koja je posledica činjenja ili nečinjenja proizvođača, prethodnog prodavca u ugovornom lancu ili bilo kog drugog posrednika, krajnji prodavac ima pravo da zahteva od odgovornog lica ili odgovornih lica iz ugovornog lanca da mu naknade troškove koje je imao. Odgovorno lice ili odgovorna lica od kojih krajnji prodavac može da zahteva naknadu, kao i postupak i uslovi za ostvarenje ovog prava, određuju se unutrašnjim pravom država članica.

Član 5.

Rokovi

1. Prodavac je odgovoran po osnovu člana 3 ukoliko nesaobraznost postane vidljiva u roku od dve godine od isporuke robe. Ako po unutrašnjem pravu države članice pravo iz člana 3(2) zastareva, zastarelost ne može da nastupi pre isteka perioda od dve godine od isporuke.

2. Države članice mogu da propišu da potrošač mora da obavesti prodavca o nesaobraznosti robe u roku od dva meseca od dana kada je uočio tu nesaobraznost, da bi mogao da ostvari prava koja su mu u tom slučaju garantovana.

Države članice obaveštavaju Komisiju o sprovođenju ovog stava. Komisija prati posledice koje ova opcija ostavlja na potrošače i na unutrašnje tržište.

Komisija će najkasnije do 07.01.2003. godine pripremiti izveštaj o načinu na koji države članice sprovode ovaj paragraf. Ovaj izveštaj se objavljuje u Službenom listu Evropskih zajednica.

3. Pretpostavlja se da je svaka nesaobraznost robe s ugovorom koja je postala vidljiva u roku od 6 meseci od isporuke, postojala u času isporuke, ako takva pretpostavka nije suprotna prirodi određene robe ili prirodi određene nesaobraznosti.

Član 6.

Garancije

1. Garancija pravno obavezuje ponudioca pod uslovima koji su navedeni u izjavi o garanciji i tokom oglašavanja.
2. U garanciji će se:
 - nalaziti izjava o tome da potrošač ima određena prava koja su garantovana zakonima države članice, i jasnu naznaku da garancija nema uticaja na ta prava;
 - jasnim i lako razumljivim jezikom izložiti sadržina garancije i osnovni podaci koji su neophodni da bi se ostvarila prava po osnovu garancije, pre svega trajanje i teritorijalno važenje garancije, i ime i adresa davaoca garancije.
3. Na zahtev potrošača, garancija se dostavlja u pisanom obliku ili na drugom trajnom mediju koji je na raspolaganju potrošaču i kojem potrošač može lako da pristupi.
4. Država članica u kojoj je roba široke potrošnje plasirana na tržište može, u skladu sa pravilima Ugovora, može da odredi da se na njenoj teritoriji garancija izdaje na jednom ili na više jezika koji predstavljaju službene jezike Zajednice.
5. U slučaju da je garancija u suprotnosti sa zahtevima iz stavova 2, 3 ili 4, ta okolnost ni na koji način ne utiče na njenu punovažnost, pa potrošač može i dalje da se pouzda u garanciju i da zahteva da se postupi u skladu s njom.

Član 7.

Obavezujuća priroda

1. Ugovorna odredba koja neposredno ili posredno ograničava ili ukida prava zasnovana na ovom uputstvu, o kojoj su se prodavac i potrošač sporazumeli pre nego što je potrošač obavestio prodavca da roba nije saobrazna onome što je ugovoreno, neće, u skladu s unutrašnjim pravom države članice, biti obavezujuća za potrošača.
Države članice mogu da predvide da, u slučaju prodaje polovne robe, prodavac i potrošač mogu da ugovore kraći rok za zasnivanje odgovornosti prodavca u odnosu na rok iz člana 5(1). Taj rok ne može biti kraći od jedne godine.
2. Države članice preduzimaju potrebne mere da obezbede da potrošači ne izgube zaštitu koja im je garantovana ovim uputstvom ako je kao pravo merodavno za ugovor izabrano pravo države nečlanice, a postoji bliska veza ugovora sa teritorijom jedne ili više država članica.

Član 8.

Unutrašnje pravo i minimalna zaštita

1. Prava izvedena iz ovog uputstva se uživaju ne dovodeći u pitanje druga prava na koje potrošač može da se pozove po nacionalnim propisima koji regulišu ugovornu ili vanugovornu odgovornost.
2. Da bi obezbedile viši nivo zaštite potrošača u domenu na koji se odnosi ovo uputstvo, države članice mogu da usvoje ili zadrže na snazi strože odredbe, koje su u skladu sa Ugovorom.

Član 9.

Države članice preduzimaju odgovarajuće mere da obaveste potrošače o nacionalnim propisima kojima se implementira ovo uputstvo i, po potrebi, ohrabruju strukovne organizacije da obavestavaju potrošače o njihovim pravima.

Član 10.

Aneks Uputstva 98/27/EZ se dopunjava i glasi:

„10. Uputstvo 1999/44/EZ Evropskog parlamenta i Saveta od 25.05.1999 o izvesnim aspektima prodaje robe široke potrošnje i pratećim garancijama (Službenik list broj L 171 od 07.07.1999, strana 12).“

Član 11.

Transpozicija

1. Države članice su dužne da usvoje zakone, uredbe i administrativne propise za sprovođenje ovog uputstva najkasnije do 1. januara 2002. godine. One o tome odmah obavestavaju Komisiju.

Države članice se u usvojenim propisima pozivaju na ovo uputstvo ili navode vezu sa uputstvom prilikom njihovog zvaničnog objavljivanja. Postupak ovog upućivanja određuju same države članice.

2. Države članice dostavljaju Komisiji tekst odredaba nacionalnog prava koje usvajaju u oblasti na koju se odnosi ovo uputstvo.

Član 12.

Preispitivanje

Komisija će razmotriti primenu ovog uputstva i podneti izveštaj Evropskom parlamentu i Savetu najkasnije 07.07.2006. godine. U izveštaju će se, između ostalog, ispitati razlozi za uvođenje neposredne odgovornosti proizvođača. Izveštaj će, ako to bude bilo potrebno, u prilogu sadržati odgovarajuće predloge.

Član 13.

Stupanje na snagu

Ovo uputstvo stupa na snagu na dan objavljivanja u Službenom listu Evropskih zajednica.

Član 14.

Ovo uputstvo odnosi se na sve države članice.